Maxillã homini ferè unico osse extrui.

xilla illis in acutum desinit, mutuò per unionem nexis. Homini autem, unico conformatur osse, ac in summo mento lata, neque ut in cæteris animalibus, acuta cernitur. Nulla enim parte maxilla difficilius quàm hîc discinditur. Præterea coctione, aut carie in terra illam dissolui, nõdum animaduerti. & quanquam cùm alibi, tum præcipuè Parisijs in Innocentũ cemiterio maximam inferiorum maxillarum (uti & cæterorum ossium) frequentiam conspexerim, nullam tamen unquam in duas bipartitam partes adinueni. Canum uerò, boumq; & asinorum maxillæ, etiam citra coctionis beneficium, inuicem paruo conatu interdum diuelluntur. Quamuis interim Galenus, & alij plerique post Hippocratem dissectionum periti, maxillam non unicum esse os asseruerint, sed coctum in summa menti extremitate laxari, ob idq; ipsum coaluisse manifestum indicium esse. Vtcunque sit, hactenus nulla hominis maxilla mihi gemino constructa osse (uti & prius dicebam) occurrit. & quamuis fortè inter tot hominum myriades in canino aliquo homuncione, aut puerulo talem quampiam maxillam aliquando obseruarem, non tamen ideo mox asseram, hominis maxillam duplici osse constare: quin Celso potius, aut illi Græco autori ex quo Celsus quicquid de ossibus prodidit mutuatus est, accedam, qui cum Galeno canes parum curans, maxillam simplici osse componi docuit. Et quamuis hæc in pueris duobus ossibus per unionem nexis efformaretur, non ideo tamen simpliciter duplici osse maxillam formari rectè diceremus, nisi etiam occipitij os, uertebras, & ossa quæ sacri ossis lateribus committuntur, pluribus effingi ossibus donaremus. si quidem hæc in pueris compluribus ossibus mutuò per unionem commissis extrui, nemo negauerit. Inferior maxilla utrinque in duos desinit processus, quorum[a] alter in mucronem productus, musculi temporalis tendinis insertionem ualidissimè excipit, totus ab illo tendine complexus.[b] Alter, qui posterior est, in capitulum transuersim oblongum finit, quod sibi correspondenti[c] sinui inarticulatur, qui ad iugalis ossis radicem & anteriorem auditus organi sedem in temporis osse incisus est. Huic sinui, ut & capitulo maxillæ, cartilago crustæ modo obducitur. Verùm præter hanc cartilaginem omnibus articulis pariter communem, inter sinum capitulumq; alia reponitur cartilago læuis, tenuis, & mollis, ligamentiq; naturæ quod ad substantiam spectat, nõnihil compos. Hæc ossibus nusquam adnascitur, sed tantum ligamentis articulum in orbem continentibus. Istius cartilaginis beneficio, durorum præsentis articuli ossium impetus exoluitur, & quo minus mutuo affrictu in ualidis assiduisq; maxillę motibus ossa rumpãtur, scitè præstat, unà cum cartilagine sinui & capitulo obnata. Ad hæc, inferior maxilla duobus utrinque donatur foraminibus, atque[d] alterum quidem in interiori ipsius regione, non procul à nunc commemoratis processibus, cernitur:[e] alterum uerò, in exteriori sede ad labri inferioris radicem, latusq;. Interius, quod & amplius, & inæquale seu asperum est, uiam præbet[f] portioni nerui tertij paris neruorum cerebri ad dentium radices dispersæ, unà cum uenula & arteria, quæ dentibus & inferiori maxillæ nutriendis, hoc foramen subeunt. Exterius uerò, eius nerui[g] sobolem ex maxilla in humilius labrum sinit procidere, estq; longè minus interiori. Porrò si setam exiccatæ maxillæ interno foramini indideris, eam ab hoc foramine ad externum usque leui opera ferri conspicies. & si maxillam effregeris, continuum iter ab uno foramine in alterum canalis modo cælatum obseruabis. Præter hæc foramina in maxillæ externa superficie alia prorsus nulla reperias, nisi fortè & alueolos præsepiolaq; illis annumerare lubeat, quibus dentes instar cluorum infigi mox trademus. Quòd uerò horum sinuum alueorumq; gratia, inferior maxilla crassior sit, hinc potissimùm constat, quòd in uetulis, illisq; quibus dentes eruti sunt, ac in quibus ipsi dentium sinus succreuerunt, maxilla ab imo sursum multo tenuior & angustior efficiatur. Maxilla ubi dentes ipsi non infiguntur, eaq; sede qua commemoratos nuper educit processus, latissima, &, si latera spectes, tenuissima,[h] intusq; ac[i] exterius quasi amplo & in superficie tantum cauato sinu insculpta uisitur, quò aptius musculi maxillam, præter temporalem musculum attollentes, insertionem molirentur,[k] isq; qui illorum in ore delitescit, minus sua crassitie ac mole faucium angustiam infarciret: adeò, ut intus magis quàm foris, maxilla meritò insinuetur. Quinetiã huic latiori maxillæ sedi id separatim accidit, quòd aspera inæqualisq; cernitur, idq; potissimum iuxta huius sedis[l] inferiorem posteriorem q; regionem. quod etiam musculorum insertionis occasione rerum Opifex machinatur, non ignorans asperis inæqualibusq; locis promptius aliquid adhærere, adnasciq;, quàm planis & glabris. Cæterùm hac etiã gratia interior maxillæ sedes ad mentum[m] aliquot tuberculis asperitatibusue extuberat, ut[n] musculi (quorũ ope ipsa deorsum trahitur) suam insertionem ualidius conficerent, ac deniq;[o] nonnulli linguæ peculiares musculi hinc aptius enascerentur. Tale quid etiam usuuenit in externa inferioris maxillæ sede, ad summi menti regionem,[p] ut hac ratione labri humilioris musculi commodiùs illinc, pronascerentur.

Duo utrinq; maxillæ processus.

Peculiaris in maxillariũ articulo cartilaginis effigies.

Maxillæ foramina.

Dentium alueoli.

Maxillæ in posteriori sede amplitudo, tenuitas, sinus, asperitates.

a 1,2 figura C. & 6 musculorũ tabulæ, A, B.
b 1,2 fig. A. B.
c 5 fi. 6 capitis h.
d 2 fig. F.
e 1 fig G.
f 2 fi. carũ quæ 2 ca. 4. lib. præponuntur T.
g dictæ figuræ V & h musculorum tab. G.
h 2 fig. D.
i 1,2 fi. E.
k 6 musculorum tabula D.
l 1,2 fi. E.
m 2 fig. H.
n 5 muscul. tab. H, I.
o 1,2 fi. 19 cap. li. 2 H.
p 4 mus. tab. N.

DE DENTIBVS,

ossium numero ascribuntur.

PRAESENTIS VNDECIMI C
ac ipsius characterum

HAC figura tam superioris maxillæ, quàm infe
tur. quum enim utriusque lateris par sit ratio, abundè es
tos delineasse. Si uerò dentes maxillis adhuc infixos co
figuræ inferiorem commonstrant seriem, quemadmodum
superiorem. ubi & quarta eius Capitis figura alueolos p
tur. Quandoquidem ex caluaria, quam illa figura expre
tes euulsimus.

AA Dextri lateris octo superiores dentes.
BB Dextri lateris dentes octo inferiores.
1, 2 Duo dextri lateris incisorij. 3
4, 5, 6, 7, 8 Quinque molares dextri. Hunc numerum & inferiori dare integrum est. Nomina autem dentium, cum uarijs r ius libri calce sumenda ueniũt: quòd in eum locum nomina duxerim reijcienda.
C Basis notatur molaris dentis. D
E Media molaris dentis pars hic delineatur, sinum in dent

EX OSSIBVS solos dentes sen
functoriè attestatur, asserens se qu
tum diligenter animum adhibuiss
nifestò dentem nõ modò dolere, u
matione obsessis non dissimiliter.
[a] molles quidam neruuli, à tertio n
quorum gratia dentes duntaxat eu
natos credimus. Cæterum nonnulli Galeno haud acqu
sit, citra dolorem affici: quemadmodum cum lima exce
ris eos aliquando exurere cogimur. At quum in huiusm
tos subinde experiamur, & à frigore potissimum mole
est immẽsus rerum Opifex, quem cæterorum ossium so
sentiendi facultatẽ largitum arbitramur. Nouerat enim h
uel frangunt, uel rodunt, uel ualide excalefaciunt, aut ref
terant: quibus omnibus dentes multò aliter, quàm reliq
rem, si nulla sentiendi ui pollerẽt, à dolore homo neutiqu
reret, quod infestat amoturus, priusquã molestati dentes
sensu, & quòd nudi sint, ab alijs ossibus distingui credun
ris ossibus semper enutriri, & quouis tempore uitæ incre
tramur, quod dentes illis quos eximimus oppositi, subin
dentium seriem succrescant: ob hoc uidelicet, quod con
tur. Reliqui enim dentes tantum augentur, quantum læ
autem plurimum dentes numero triginta duo, una serie
stissimæ choreæ siti. [b] Quatuor priores aduersiúe quia se
ti & acuti, quò oblatum ipsis cibum mordendo cultri mo

a fi. 2 ca. li. 6 Sect XX.
1, 2. D.

ANDREAS VESALIUS *De Humani Corporis Fabrica* BASEL, 1543 THE WARNOCK LIBRARY